

skuldförbindelser med viss rätt kan kritiseras såsom innehållande en väl stark förenkling av verkligheten. Och så ett medgivande till, som närmast skall adresseras till signaturen V. L. Jag fick inte fram i mitt svar, att gömda sedlar måste uppges till förmögenhetsbeskattning för att all rättfärdighet skall vara uppfylld. Det var säkerligen faran av fusk på det hållet, som signaturen hade i tankarna, och det är givetvis alldeles riktigt, att möjligheterna är vida större

att trola bort förmögenhet i form av sedlar än att fuska med självdeklarationens inkomst-siffror.

Ja, ärade signaturer, det lönar sig att diskutera. Vi lär oss en del på att så göra, vilket med nöje erkännes.

G. Silverstolpe
G. Silverstolpe.

VARFÖR INGREP INTE ASSISTENTEN?

Personalvårdsassistenten är inte truppens ombud utan chefs biträde, men har naturligtvis liksom all militär personal skyldighet att under-rätta chefen om eventuella missförhållanden

Såsom inkallad har jag med särskilt intresse följt med vad tidningarna haft att förmåla om det sorgliga fallet von Hennings. Jag hoppas vederbörande myndigheter begriper vilken vikt det har för oss i vapenrocken och därmed för hela det svenska folket, att allt göres för att klara ut de dunkla punkterna i denna affär. Vi har rätt att kräva, att ansvarsfrågan utredes på ett sätt, som vittnar om fast beslutsamhet att förhindra en upprepning. Sker inte detta, är det fara värt, att det förtroende mellan manskap och befäl som så småningom vuxit fram ur beredskapsskårens gemensamt utståndna mödor och besvärigheter, får en allvarlig törn. Kärnfrågan är ju denna: hur kan det komma sig att regementschefen, som det uppges, svävat i okunnighet om den uppenbart sinnessjuka officerens metoder? Dels hade försvarsministerns uppmärksamhet i god tid fästs på saken, dels finns vid varje förband en assistent, som såvitt jag har förstått rätt bl. a. har till uppgift att bevaka manskapets intressen och beivra missförhållanden på personalvårdens område. Mina egna erfarenheter av assistenternas verksamhet är gynnsamma, men i föreliggande fall har systemet tydligen klickat. Beror det kanske på att deras befogenheter är för begränsade? Skulle VECKANS FORUM kunna upplysa mig om vilka skyldigheter och befogenheter de har beträffande personalvården?

Värnpliktig furir.

Veckans Forum har fört frågan vidare till chefen för Försvarsstabens Personalvårdsavdelning, överstelöjtnant Gustaf Kolmodin, som här nedan klarlägger assistentens ställning och uppgifter.

Värnpliktig furirs fråga kan besvaras med några direkta citat ur »Personalvårdshandbok»: »Som chefernas biträdande med personalvården ha särskilda assistenter ställts till förfogande.» »En assistent är icke truppens 'ombud' eller 'förtroendeman', huru mycket han än skall vinnlägga sig om att förvärva sina kamraters förtroende. Han skall visserligen hålla chefen underrättad om allt vad som rör sig på förbandet, sålunda även eventuellt missnöje, men han skall icke mottaga några instruktioner av sina kamrater.»

»Assistenten bör på allt sätt bemöda sig om att vara sina kamrater till hjälp och att öka trevnaden i tjänsten. Icke minst betydelsefullt är det, om han genom lämpliga upplysningar kan underlätta för sin chef att lära känna personalen.»

Personalvårdsassistentens skyldigheter omfattar både social rådgivning, upplysningsverksamhet, bildningsverksamhet och förströelseverksamhet. På alla dessa områden skall assistenten dock endast handla såsom chefs biträde. Finns assistenten att missförhållanden föreligga, som äventyra den goda andan, så är det icke blott hans rättighet utan hans skyldighet att rikta sin chefs uppmärksamhet därpå. Därest depåassistenten vid I 17 erhållit kännedom om kapten von Hennings behandling av enskilda krigsmän, skulle det sålunda ha varit hans skyldighet att därom underrätta regementschefen. Samma skyldighet tillkommer emellertid i ett fall som detta all militär personal oavsett grad och befattning.

VICE-PRESIDENTEN I U. S. A.

Presidenten och vice-presidenten representera ofta skilda riktningar inom samma parti och vid vissa tillfällen har presidentens död medfört ändrad politik från Vita huset

Med anledning av vad tidningarna skrivit om ombytet på den amerikanska presidentposten har jag kommit att tänka på flera frågor, som jag nu ber att få besvarade. Hur kommer det sig, att presidenten och vice-presidenten kunna tillhöra skilda politiska riktningar? Är vice-presidenten rådgivare åt och ersättare för presidenten, så länge denne lever? Hur går det, om vice-presidenten dör?

L. K.

Så väl president som vice-president väljas som bekant i realiteten av folket vid en och samma valförrättning i november före det år (varje skottår) då presidentskifte äger rum. Sedan denna praxis slagit igenom, tillhöra de alltid samma politiska parti. Men det är icke ovanligt att man vid de s. k. nationalkonvent, som utse partiernas kandidater, kompromissar på så sätt, att olika riktningar inom vederbörande parti få sina önsksningar tillgodosedda; presidentkandidaten väljes inom en mera konservativ, vice-presidentkandidaten inom en mera radikal riktning, eller tvärtom. Vid vissa tillfällen har därför presidentens död medfört, att regeringens politik avsevärt förändrats i det att vice-presidenten företrätt en helt annan uppfattning än

Väljandet av vicepresident föregås av samma stora apparat som då presidentkandidaten skall utses.

den avlidne presidenten. Det märkligaste exemplet härpå är från år 1901. Mc Kinley, som representerade republikanernas högra flygel, hade år 1900 omvalts till president; för att tillfredsställa de mera reformvänliga och med all sannolikhet också i syfte att få en politiker, som de konservativa ansågo besvärlig, placerad på en politiskt obetydlig post, hade samtidigt den radikale Theodore Roosevelt utsetts till vice-president. Då Mc Kinley år 1901 mördades, blev emellertid Roosevelt president, och därmed ändrades i viktiga hänseenden den republikanska regeringens politik. Den nu tillträdande vice-presidenten anses, i motsats till ämbetets förra innehavare Wallace, ha varit representant för de jämförelsevis konservativa sydstatsdemokraterna, och alltså ha tillhört en annan fraktion än Franklin Roosevelt. Huruvida det ombyte, som nu skett, verkligen kommer att innebära en politisk nyorientering, återstår att se.

Vice-presidenten har endast den officiella funktionen att tjänstgöra som talman i senaten. I regel torde han icke — delvis på grund av nyss berättade omständigheter — ha hört till den trängre kretsen av presidentens rådgivare; i vissa fall har samarbetet mellan president och vice-president varit intimt, så t. ex. under vissa tider mellan Franklin Roosevelt och Wallace. Kabinettet tillhör vice-presidenten i princip icke; under vissa kortare skeden har han dock regelbundet deltagit i kabinettets sammanträden. Enligt författningen kan vice-presidenten fungera som ersättare åt presidenten, då den senare är sjuk eller eljes oförmögen att utöva sitt ämbete. Men denna möjlighet har icke beagnats; under president Wilsons sjukdom 1919—1920 förekom, att ärenden i realiteten avgjordes av kabinettet utan presidentens medverkan.

Då vice-presidenten blir president, efterträdes han som ordförande i senaten av en inom denna kammare vald talman. Dör vice-presidenten, inträda medlemmarna av kabinettet i tur och ordning — med utrikesministern som förste man — i utövningen av presidentmakten. Detta är fastställt i särskild lag, icke i författningen.

Herbert Tingsten
Herbert Tingsten.

Gustaf Kolmodin
Gustaf Kolmodin.